

“Върху което,” казва ся въ протоколы-тъ на Вормскѣ-тѣ Діетѣ, “Докторъ Мартинъ Лутеръ отговори съ нискъ и смиренъ гласъ, безъ никаквѣ буйность, но съ кротость, нѣжность, благоговѣніе, и скромность, — обаче, съ голѣмѣ радостъ и Христіанскѣ твърдость.”

“Ваше Свѣтлѣйше Величество, и вий Князіе и Милостиви Господіе,” казалъ Лутеръ, като ся обърнѣлъ къмъ Императора Карла, и изгледвалъ наоколо Събраніе-то, “азъ днесъ заставамъ, по заповѣдъ-тѣ ви, прѣдъ васъ съ всѣко смиреномудріе, и молиж Ваше Величество и васъ Августѣйшы Высочества, за Божіе-то милосердіе, да чуете благосклонно защитѣ-тѣ на едно дѣло, което напълно съмъ увѣренъ че е праведно. Търсиж прошкѣ, ако по невѣжество не ся покажѣ тѣй учтивъ както подобава къмъ единъ дворъ ; защото азъ не съмъ порастнѣлъ въ царскы палаты, но въ уединены-тъ мѣста на единъ мѣнастырь.

“Прѣдложихъ ми ся вчера два въпроса отъ Негово Императорско Величество: — първый-тъ, Да ли азъ съмъ съчинилъ книги-тъ, на които заглавія-та ся прочетохъ ; и вторый-тъ, Да ли ще ся отрекѣ отъ, или ще защитѣ, ученія-та които съмъ проповѣд-